

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7 – Holešovice, zastoupená JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou, se sídlem Štupartská 4, Praha 1 - Staré Město, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, inspektorát v Ústí nad Labem, se sídlem Masarykova 19/275, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. BH572-25/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 110/2012 - 20,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 110/2012 - 20, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 110/2012 - 20, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. BH572-25/2012. Žalovaná napadeným rozhodnutím nevyhověla námitkám stěžovatelky proti opatřením, která jí byla uložena ohledně oznámení zahájení výkonu činnosti na provozovně v souladu s požadavkem právních předpisů a ohledně vyčištění prostoru chladicí vitríny mezi bočními skly a konstrukcí. Krajský soud následně v usnesení, proti němuž směřuje kasační stížnost, dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, neboť napadené správní rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 25. 6. 2012,

tudíž dvouměsíční lhůta k podání žaloby v daném případě skončila v pondělí 27. 8. 2012 (jakožto pracovním dni nejbližše následujícím po sobotě 25. 8. 2012); žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 29. 8. 2012, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí.

[2] Ve své kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že krajský soud ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil, že svou žalobu stěžovatelka podala již dne 27. 8. 2012, a to v souladu se soudním řádem správním v elektronické podobě – formou e-mailového podání, které adresovala na elektronickou podatelnu krajského soudu. Z elektronické podatelny krajského soudu pak stěžovatelce ještě téhož dne došlo potvrzení o doručení jejího podání s informací o evidenčním čísle a běžném čísle, která tomuto podání byla přidělena. Dne 29. 8. 2012 následně stěžovatelka prostřednictvím České pošty s.p. odeslala podepsané znění své žaloby v listinné podobě, včetně označených příloh, doporučeně s dodejkou na adresu krajského soudu, za něž zásilku převzala dne 30. 8. 2012 pracovnice I. M. Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelka podala žalobu řádně v zákonem stanovené lhůtě příslušnému soudu, a proto usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, je nezákonné. K tomu stěžovatelka také odkázala na judikaturu zdejšího soudu v obdobných věcech; ke kasační stížnosti rovněž přiložila kopii své elektronické zprávy, v níž dne 27. 8. 2012 zaslala svou žalobu; potvrzení o doručení svého podání z elektronické podatelny krajského soudu; a kopii svého podacího lístku s dodejkou ze dne 29. 8. 2012.

[3] Krom výše uvedeného stěžovatelka krajskému soudu dále vytkla, že rozhodné skutečnosti pro posouzení včasnosti žaloby (datum doručení napadeného správního rozhodnutí stěžovatelce) byly zjišťovány pouze jednostranně od žalované a stěžovatelce samé nebylo před vydáním nyní napadeného usnesení ze strany krajského soudu vůbec umožněno vyjádřit se k domněnce, že je žaloba opožděná, popřípadě doložit opak; přitom takovým postupem mohly být ušetřeny podstatné náklady i čas jak účastníků řízení, tak státu. Konečně stěžovatelka upozornila i na další pochybení krajského soudu, a to jednak nesprávnou dataci napadeného správního rozhodnutí a jednak, a to zejména, nesprávné označení žalovaného správního orgánu v rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud totiž za žalovanou měl ředitelku inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Ústí nad Labem, přestože stěžovatelka sama v žalobě jako žalovanou uvedla Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci, inspektorát v Ústí nad Labem. Stěžovatelka poukázala i na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývajících se danou otázkou. Závěrem své kasační stížnosti pak stěžovatelka navrhla, aby napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána včas (elektronickou formou, následně ve lhůtě tří dnů potvrzenou písemným podáním shodného obsahu), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Ve své původně blanketní kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s., později se již k těmto důvodům nevyjádřila. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že usnesení soudu o odmítnutí žaloby může být posléze před zdejším soudem napadeno kasační stížností pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí

žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Dále tedy Nejvyšší správní soud bude vycházet z toho, že stěžovatelka uplatňuje pouze námitku podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uzavírá, že podaná kasační stížnost je přípustná, a tak lze přikročit k jejímu věcnému posouzení, při respektování rozsahu a důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Po tomto věcném posouzení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[5] Stěžovatelka ve své stížnosti uplatňuje tři základní námitky – jednak nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost, neboť svou žalobu podala včas; jednak nesprávný postup krajského soudu, který ji předem neseznámil se svým názorem a otázky včasnosti žaloby ověřoval pouze u žalované; a jednak pochybení krajského soudu v označení žalované a jejího rozhodnutí napadeného v daném případě.

[6] V reakci na první, a klíčovou, stížnostní námitku Nejvyšší správní soud přípisem požádal krajský soud o sdělení, zda na jeho elektronickou podatelnu bylo dne 27. 8. 2012 doručeno podání žalobkyně, jak tato namítá. Na to krajský soud odpověděl, že mu žaloba byla elektronicky doručena dne 27. 8. 2012, ovšem bez ověřeného podpisu, a že pravděpodobně bude rovněž založena ve stejnopisech jeho spisu. Je tedy nesporné tvrzení žalobkyně, že svou žalobu podala již dne 27. 8. 2012, přestože v napadeném usnesení krajského soudu tato skutečnost není žádným způsobem zohledněna; naopak se z něj podává, že žaloba byla podána dne 29. 8. 2012, kdy byla odevzdána k poštovní přepravě. Toto podání, došlé krajskému soudu dne 30. 8. 2012, je rovněž prvním dokumentem založeným ve spise krajského soudu, na č. l. 1–11. Ani ve stejnopisech není založena jiná verze, tedy ani výtisk elektronické verze, stěžovatelčiny žaloby. Lze tak uzavřít, že krajský soud v dané věci pochybil, když elektronické podání stěžovatelky ze dne 27. 8. 2012 nebylo předáno k založení do soudního spisu, a tudíž jej krajský soud ani nevzal v úvahu při hodnocení včasnosti, tedy jedné z podmínek přípustnosti žaloby.

[7] Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. přitom žalobu jakožto návrh na zahájení řízení před soudem „lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřiblíží.“ Jak stěžovatelka sama uvedla ve své žalobě a jak se také k výzvě soudu vyjádřila žalovaná, napadené rozhodnutí žalované bylo právní zástupkyni stěžovatelky doručeno dne 25. 6. 2012; lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí tak běžela až do pondělí 27. 8. 2012, jak ostatně uvedl ve svém usnesení i krajský soud. Dne 27. 8. 2012 stěžovatelka podala žalobu „v jiné formě“ ve smyslu § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s., konkrétně elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Toto své podání ve věci samé však následně stěžovatelka potvrdila písemným (listinným) podáním shodného obsahu, které dne 29. 8. 2012 bylo předáno k poštovní přepravě a následujícího dne bylo doručeno krajskému soudu. Obdobně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Afs 81/2006 - 77, publ. pod č. 1142/2007 Sb. NSS, na nějž odkazovala i stěžovatelka, tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než uzavřít, že stěžovatelka svou žalobu podala v poslední den lhůty pro její podání (27. 8. 2012), tedy včas, a to v zákonem předvídané formě, přičemž dodržela i následnou zákonnou třídní lhůtu pro předložení

písemného podání shodného obsahu (k poštovní přepravě předáno dne 29. 8. 2012). Její žaloba je tudíž včasná a krajský soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, pokud ji odmítl jako opožděnou.

[8] Svou druhou stížností námitkou stěžovatelka kritizovala postup krajského soudu, který se při ověřování včasnosti její žaloby obrátil pouze na žalovanou, a naopak stěžovatelce nebylo umožněno se v této otázce vyjádřit. Ze soudního spisu skutečně vyplývá, že krajský soud dne 25. 9. 2012 adresoval žalované přípis s žádostí o předložení dokladů o doručení stěžovatelce a zároveň s informací o možnosti vyjádřit se k žalobě z hlediska její včasnosti v určené lhůtě (na č. l. 12 spisu krajského soudu). V reakci na něj pak žalovaná dne 5. 10. 2012 krajskému soudu zaslala doručenky z předmětného správního spisu a zároveň navrhla odmítnutí žaloby, která podle ní byla podána opožděně. Na základě uvedeného sdělení žalované pak krajský soud vydal kasační stížností napadené rozhodnutí.

[9] V rámci zachování zásady rovného postavení účastníků řízení a zásady kontradiktornosti řízení je mimo jiné v souladu s § 74 s. ř. s. zapotřebí, aby soud zásadně doručoval taková podání jednotlivých účastníků řízení, jako jsou žaloba, vyjádření k žalobě či replika, také ostatním účastníkům, aby se tito s nimi mohli seznámit a na ně případně reagovat. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60, tak bylo konstatováno: *„Soud je tedy povinen doručit účastníku řízení vyjádření jiného účastníka, a to zejména pokud z něj bude při rozhodování vycházet. V situaci, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení jednání, je nutno tento závěr aplikovat ještě důsledněji, protože účastníci řízení se nemohou o skutečnostech, z nichž bude soud vycházet, a o podáních druhého účastníka řízení dozvědět při nařízeném jednání. Je tak nutné, aby jim veškerá relevantní vyjádření byla doručena. Přitom je na úvaze soudu, zda se jedná o takové vyjádření, které je z hlediska spravedlivého procesu nutné, protože jednalo-li by se o vyjádření nepřínosné a repetitivní, nemusí z něj soud vycházet a není třeba, aby na něj účastník řízení reagoval.“* Nejvyšší správní soud si je zároveň vědom, že krajský soud v daném případě nepřistoupil k věcnému posouzení žaloby, neboť se nejprve musel z úřední povinnosti zabývat její přípustností, včetně její včasnosti. Nicméně tato okolnost jej nevyvazuje z povinnosti zaslat podání, v němž žalovaná poukázala na opožděnost žaloby, tedy na skutečnost pro řízení relevantní, stěžovatelce; a to zvláště v případě jako zde, kdy bylo následně rozhodnuto bez jednání a kdy krajský soud značnou měrou vycházel právě ze sdělení žalované (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 5/2012 - 31, navazující na rozsudek ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90). Tím, že krajský vyjádření žalované stěžovatelce nezaslal, připravil ji o možnost reagovat na v něm uvedené skutečnosti a případně vyvrátit domnělou opožděnost žaloby, a tak zabránit odmítnutí žaloby. Svým postupem tak krajský soud porušil § 36 odst. 1 a § 74 s. ř. s.; i druhá stížnostní námitka je tudíž důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud přitom pro úplnost podotýká, že nepřehlédl, že den doručení napadeného správního rozhodnutí fakticky v řízení před krajským soudem nebyl vůbec sporným, neboť i stěžovatelka sama ve své žalobě uvedla (a to hned na prvním řádku odůvodnění žaloby), že napadené rozhodnutí žalované převzala dne 25. 6. 2012. Krajský soud ovšem tuto informaci zcela pominul, jak plyne z jeho usnesení, v němž konstatoval, že žalobkyně datum doručení napadeného rozhodnutí „v předmětné žalobě neuváděla a ani

z jí předložených písemností to nebylo patrné. Pochybení krajského soudu však nespočívá v tom, že stěžovatelku o své domněnce o opožděnosti žaloby předem neuvědomil a neseznámil ji se svým plánovaným následným postupem (odmítnutí žaloby), nýbrž v tom, že při ověřování běhu lhůty pro podání žaloby, tedy otázky včasnosti žaloby, se krajský soud obrátil pouze na žalovanou a výhradně na jejím sdělení poté namnoze založil své rozhodnutí. Stěžovatelka tudíž byla připravena o možnost reakce na vyjádření žalované, které bylo pro řízení tak podstatné, čímž došlo k porušení zásady rovnosti účastníků řízení.

[11] Konečně třetí okruh stěžovatelčiných výtek směřuje proti nesprávnému označení napadeného rozhodnutí žalované a samotné žalované v usnesení krajského soudu. K tomu Nejvyšší správní soud musí v první řadě podotknout, že tyto skutečnosti nemohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, a tak by je Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. v nyní probíhajícím řízení o kasační stížnosti neměl přezkoumávat. Uvedená pochybení by však sama o sobě ani v jiných případech nemohla vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, neboť účastníci řízení ani drobnou chybou v dataci napadeného správního rozhodnutí, ani nesprávným označením žalované nejsou nijak zkráceni na možnosti uplatňovat svá procesní práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 34/2010 - 109). Proto Nejvyšší správní soud nyní toliko za účelem vyvarování se ze strany krajského soudu zbytečných nepřesností, které však v daném případě postrádají zřetelný procesní dopad, stručně poznamenává, že sama skutečnost, že napadené správní rozhodnutí je rozhodnutím ředitelky inspektorátu, nezakládá její procesní subjektivitu. Ředitelka inspektorátu je jen funkční složkou inspektorátu, nikoliv samostatným správním orgánem, proto žalovanou v daném případě zůstává Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Ústí nad Labem, jak je ostatně uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku (srov. například poslední citovaný rozsudek č. j. 7 As 34/2010 - 109).

[12] S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka podala svou žalobu proti rozhodnutí žalované ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem včas, a tudíž je rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí její žaloby pro opožděnost nezákonné. Kasační stížnost stěžovatelky tedy byla důvodná, a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než svým rozsudkem zrušit napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. V novém řízení bude na krajském soudu posoudit všechny v původním rozhodnutí neověřované podmínky přípustnosti stěžovatelčiny žaloby (jsou-li takové) a následně za předpokladu kladného závěru o přípustnosti žaloby ji věcně projednat a napadené rozhodnutí žalované přezkoumat.

[13] V novém rozhodnutí krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu